UUTISKIRJE

Olá meus amigos! - tervehdys teille ystävät, tuttavat, lähettäjät

Keväinen tervehdys teille! Nyt jos koskaan on paikallaan raamatullinen tervehdys: Rauha teille!

Mitä kuuluu? Miten olette jakselleet kodeissanne ja koronauutisten keskellä?

Minulle tänne Lubangon kotiin kuuluu edelleen ihan hyvää. Viime kirjeeni kirjoitin teille maaliskuun puolella, mutta vasta pari viikkoa sitten. Ajattelin kuitenkin kirjoitella teille nyt vähän tiheämmin koronatilannetta(kin) teille päivittäen. Tässä parissa viikossakin ehtii tapahtua paljon niin maailmanlaajuisesti kuin täällä Angolassakin.

Corona-viruksen tilanne Angolassa

Angolan ensimmäinen corona-tapaus raportoitiin 21.3. Sen jälkeen Angolassa virus on saanut uusia kantajia, mutta ei räjähdysmäisesti, ainakaan virallisten lukujen mukaan. Raportoituja tapauksia on nyt Angolassa kahdeksan (luku 2.4.2020), joista kaksi kuollut. Jatkoa on odotettavasti ja valitettavasti luvassa. Isoin osa tartunnoista on pääkaupungissa, mutta myös muissa maakunnissa. Kuitenkin valtio on tarttunut tositoimiin viruksen leviämisen estämiseksi: Maan rajat suljettiin kansainväliselle liikenteelle 20.3.2020 alkaen. Koulut ovat olleet kiinni 24.3.2020 alkaen. Maahan julistettiin hätätila 27.3.2020 alkaen, vähintään 15 vuorokaudeksi. Tämä sulki julkisen liikenteen, ravintolat, pikkukaupat, kuntosalit ja parturi-kampaamot. Ruokakaupat, apteekit ja sairaalat ovat kuitenkin auki. Liikkumiskielto maan sisällä alkoi 27.3.2020 (luvallista liikkua vain tärkeästä syystä). Kuntien rajat on suljettu. Järeitä keinoja. Te siellä Suomessakin olette samanlaisessa rajoitusviidakossa. Tämä kaikki on meidän kaikkien parhaaksi – ei kiusaksi. Näillä keinoin yritetään hidastaa viruksen leviämistä. Olen itseasiassa hyvilläni, että Angolakin tarttui tilanteeseen tosissaan.

Ennen kuin rajoitukset alkoivat, pääsin kiintoisalle patikkareissulle Onnellisen lapsen projektiin. Matkan varrella saimme hyvää liikuntaa ja näimme myös ihania luontomaisemia, kuten taustalla näkyvän vesiputouksen. Näitä on hyvä muistella myös kotona…

Lähetysseura pitää hyvää huolta työntekijöistään. Helsingissä ja täällä työalueella on seurattu tarkasti asioiden kehittymistä ja määräysten muuttumisia. Viikoittain keskustelemme työkavereiden kanssa tilanteista ja elämästä, ja siinä välilläkin aluepäällikkö on kysellyt kuulumisia. Suomessa ollaan hyvin tietoisia realiteeteistamme eri maissa. Minulla on ollut pohjimmiltaan rauha ei vain hyvän työnantajaan vaan myös etenkin hyvään Työnantajaan luottaen. ;)

Pandemian uutisoinnin ja keskusteluketjujen syövereihin voi ihan hukkua. Suomessa havaittava paniikki-ilmanala voi helposti tarttua itseen Facebook-virtaa selatessa. Ehkä on hyvä jonkin verran rajoittaa sitä, miten paljon aikaa ja energiaa tähän kuluttaa. Virkistävää mielestäni on Facebookin erilaiset kevennykset. Pikkujuttuja, mutta luulen, että se meille, koko ihmiskunnalle, on nyt tarpeen nähdä huumoria näinä aikoina. Karanteenipäivien tylsyys- ja kissavideot sekä monipuoliset aprillipilat kunniaan. :D

UUTISKIRJE

Työn tuoskintaa ja siitä irrottautumista kotosalla

Volunteerin eli vapaaehtoistyöntekijämme saattelimme siis Suomeen 20.3. ja siitä sitten pian siirryin kotioloihin työn ja vapaan merkeissä. Viime kirjeessä jo kerroin, että niin pyhäkouluopettajien koulutuspäivät kuin enkkukerhokin peruttiin – tai laitettiin tauolle. Työkseni olen hoidellut erinäisiä sähköposteja, viestejä itsestäni ja Angolan tilanteesta eri suuntiin, kirjoitellut puhtaaksi tiedotusjuttuja, käynyt läpi kuvakansioitani ja seulonut kuvia eri tarkoituksiin. Työ ei ole loppunut - mukavia hommia edelleen riittää. Minulla on hyvin tiedotuksen työtehtäviä ja kristillisen kasvatuksen opetuskokonaisuuksiakin pystyn suunnittelemaan, jos kotoiluaika venyy.

Olen ollut kotona nyt siis pari viikkoa. Tänä aikana kahdesti kävin kävellen läheisestä paikasta kysymässä kaasua, ja kerran, päivänä ennen hätätilan alkamista, lähdin autolla keskustaan täydentääkseni jo hamstrattua ruokavarastoa varmuuden vuoksi. Siellä oli kuitenkin kauppaan sellaiset jonot, että ostin vain kadun varrelta banaania ja palasin kotiin. Kaupan edustalla oli paljon vartijoita ja poliiseja tarkkaamassa tilannetta. Kauppajonot olivat pitkät siksi, että ihmisiä oli siellä normaalia enemmän menossa tekemään hamstrausostoksia (oletan), siksi että jonossa ihmisten keskinäinen väli oli noin 2 metriä ja siksi että kauppaan päästettiin sisään vain rajattu määrä asiakkaita kerrallaan. Minä en jäänyt kauppaan pääsyä odottamaan, kun ei ollut niin iso ruokatarve. Arvioin, että puolipäivää siinä varmaan menisi. Kiinnostava oli kuitenkin nähdä tuo järjestäytynyt jonotussysteemi. Tuon 26.3. jälkeen en ole liikkunut ulkona. Suunnitelmani on pysytellä kotona niin pitkään kuin mahdollista. Saa nähdä, miten pitkään menee, että mökkihöperöidyn.

Leipomislasta on ollut nyt(kin) ahkerassa käytössä. Sillä on meille viesti: Pysy rauhallisena ja jatka leipomista. Tätä olen totellut. :)

Työ hoituu vielä hyvin kotona ja vapaa-ajallekin on ommeltavaa, virkattavaa ja luettavaa. Onneksi mielenkiintoni kohteet voi hyvin toteuttaa kotona. Vapaa-ajan kotoilukin on siis mennyt hyvin. Minulla on pitkälle kaikki tarvittava kotona. Olen tehnyt käsitöitä, katsonut kiinalaisen TV-kanavan kansainvälisiä uutisia ja ajankohtaisohjelmia, jotka ovat coronaa täynnä, lukenut, soitellut kotiin useammin ja viettänyt paljon aikaa Facebookissa. Kun en ole nähnytkään ihmisiä päiväkausiin, on sosiaalisuus siirtynyt täysin apuvälineiden varaan, siis netin ja puhelinverkon meille tarjoamiin keinoihin. Onneksi on ne!

Minulla on runsaasti ruokatarvikkeita ja kaasupullokin juuri vaihdettu. Pidän leipomisesta ja ruuanlaitosta. Siinä on sekä terapeuttista, että hyödyllistä ja maukasta ajanvietettä. Ilokseni kodissani on riittänyt myös sähköä ja vettä ihan normaalisti. Toivotaan, että tämä säilyy. Jos nuo perustarpeet onnistuvat, niin kyllä täällä kotona sitten on. Kunhan tilanteet selviävät eteenpäin, on tarkoitukseni tulla Suomeen, joten sitä silmällä pitäen aloitin myös pakkaamaan kotia. Tosin pakkauksen teen loppuun, sitten kun paluu varmistuu. Näiden lentorajoitusten ym. myötä paluuni suhteen on nyt kuitenkin vielä moni asia ”ilmassa”.

Välillä selvitimme mahdollisuutta lähteä sittenkin Suomeen pikimmiten, ja tästä tulikin pariksi päiväksi jännitystä elämään. Yksi lentomahdollisuus ilmaantui, mutta ei se kokonaisuus toiminutkaan. Maan liikkumisrajoitukset sitovat minut nyt Lubangoon. Kotona ollaan tiiviisti. Ihan hyvä niin! En haluasi nyt ulkomaailmaan, sillä se tuntuu viruksen kannalta riskiltä, etenkin lentäminen. Ei minulla mitään hätää kotona ole; kotona olen turvassa.

Epätietoisuus on kuluttavaa. Kun ei ole tiedossa, että ollako vai lähteä. Mutta nyt on parempi ja rauhallisempi olo, kun taas orientoidun, että täällä ollaan ja pysytään. Näin pystyy keskittymään työhön ja arkeen, eikä tarvitse olla rauhaton. Nyt olen kotona ja se on hyvä. Tosin onhan se näissä oloissa epävarmaa koko ajan. Laukku on pakattu kaiken varalta.

UUTISKIRJE

Kiitollisuutta

Minulla menee ihan hyvin, kun keskityn mielenkiintoiseen töihini, käsitöihin ja positiivisiin juttuihin. Jos antaa mahdollisuuden vatuloida ja miettiä eri skenaarioita, niin sillä voi kyllä yöunensa menettää. Mutta kaikessa Jumala on kanssamme. Ja kaikesta me yhdessä myös selvitään. Aikanaan.

Onneksi kotini on kiva, turvallinen ja täällä riittää kivaa tekemistä. Niin pitkään kun nettidataa ja ruokaa riittää, niin ei ole hätää. Vielä ei ole tullut normaalista poikkeavia sähkö- tai vesikatkojakaan. Onnellinen ja kiitollinen olen kivasta kodistani, Maritta-lähetiltä perimästäni rautaisesta ompelukoneesta, kauniista afrikkalaisia naisia kuvaavasta taulusta, pikkuruisen takapihani vihreistä kasveista, jotka nyt sadekautena suorastaan rehottavat, mahdollisuudesta kokkailla, leipoa ja tehdä käsitöitä. Jne. Jne. Paljon on aihetta lapsella kiittää. Kiitollinen olen siitäkin, että työtä voi ja täytyy tehdä nyt jotenkin erilaisesta rauhasta käsin. Olen vuoden mennyt oikeastaan työreissusta toiseen. Kun yhdeltä palaan kotiin, on seuraava matka jo suunnitteilla. Nyt olen tässä, enkä edes tavoittele minnekään.

Jo nuoresta pitäen olen pitänyt asioiden suunnittelusta. Tosin, olen kyllä sopeutuvainen ja joustavainen. Jo suunnitteluvaiheessa monesti tiedän, että kaikki ei voi mennä kuten toivon. Mutta suunnitelmia voi ja täytyy aina muuttaa. Kun on mitä muuttaa, niin ihan hyvä. Siksi minäkin yritän kehittää edes sellaista muutettavaa suunnitelmaa tulevalle puolelle vuodelle nyt näissä uusissa olosuhteissa. 😊

Epäselvyys ja muutokset ovat lähetystyöntekijöille tuttua, mutta nyt muutkin joutuvat joustamaan ja muokkautumaan. Nyt meillä kaikilla on sekä mahdollisuus että vähän pakkokin vain elää hetkessä. Paljon on kysymyksiä, joihin kukaan ei tiedä varmoja vastauksia. On vain elettävä päivä, hetki ja viikko kerrallaan. Kaikki aikanaan. Toki täällä olen jo Suomen elämään verraten oppinut sietämään muutoksia ja epämääräisyyttä, mutta tässä maailmantilassa on tietenkin kaikenkattavaa epätietoisuutta ja -varmuutta. Ja sen kanssa on vain elettävä tovi. Onneksi lopulta luotan, että Jumala on kaiken suunnitellut parhaiten ja siksi niitä omia suunnitelmia jaksaa muuttaa. Jumala tietää kaiken. Tapahtukoon Jumalan tahto. Eletään niiden mahdollisuuksien mukaan, joita on. Mutta mielessä on toivo paremmasta. Vielä tämä helpottaa…

Voluna Angolassa

Aiemmissa kirjeissäni mainitsin volunteeristä, eli vapaaehtoistyöntekijästämme Oilista, joka hetken ehti maistaa Angolan elämää. Oilia ennen edellisistä vapaaehtoistyöntekijöistä tai lähetyksen harjoittelijoista Angolassa onkin vierähtänyt tovi – yli 10 vuotta! Oili kirjoitti tekstin ajastaan Lubangossa:

”Saavuin suorittamaan vapaaehtoisjaksoani Lubangoon, Angolaan. Tarkoituksena oli tutustua Felmin tukemiin hankkeisiin ja osallistua Onnellinen lapsi -projektin työhön sekä avustaa Lähetysseuran Angolassa työskentelevää ohjaajaani, Lievosen Teijaa, tiedotustehtävien saralla. Angolan viisumisääntöjen takia aikani Lubangossa oli rajattu kahteen kuukauteen. Tähän tosin tuli yllättäen muutos, kun kaikki eteläisessä Afrikassa olevat volut päätettiin koronaviruksen takia evakuoida kotimaahan.

Vajaan kolmen viikon aikana ehdin mm. tutustua normaalin arkielämän haasteisiin. Lämmintä vettä ei tullut, pesukone ei toiminut, nettiyhteydet katkeilivat, sähkökatkoja tapahtui ja kämpille tultiin neljän erilaisen lukon kautta. Ötököitä oli torakoista ja koppakuoriaisista muurahaisiin ja termiitteihin. Julkinen liikenne tarkoitti Hiace-tila-autoja, joista ikkunasta huudeltiin mihin olivat menossa. Vaihtoehtoisesti saattoi maksaa jonkun kwanzan ja hypätä moottoripyörän kyytiin tai sitten vaan kävellä paikasta toiseen. Illalla piti olla tarkkana, koska katuvaloja oli vain isoimpien teiden varrella.

Vaikka Angolassa oloni jäi lyhyeksi ehdin osallistua enkkukerhon pitämiseen, tutustua mm. sisar Bernadetten pitämän tyttöjen orpokodin toimintaan ja Onnellinen lapsi -projektiin kuuluviin osiin kuten päiväkoti- ja katulapsitoimintaan sekä maaseudun lasten aliravitsemushankkeeseen. Selväksi kävi myös, että

UUTISKIRJE

odottamiseen sai tottua kaikkialla, kun aikataulut muuttuivat tiuhaan tai niitä ei vaan ollut. Mikä tahansa viranomaistoiminta oli hidasta, ja vaati pitkää pinnaa. Yleensä asiat tuppasivat kuitenkin hoitumaan.

Sosiaaliseen puoleen mahtui tutustuminen paikallisiin kirkonmenoihin, Rantasuomeloihin, kansainvälisiin pizzailtoihin ja yläkerran naapuriini Ireneen. Liekö kaikki omineet afrikkalaisen avuliaan ja ystävällisen mentaliteetin, sillä niin sydämellistä kohtelua sain kokea. Puhumattakaan ohjaajastani Teijasta, joka jaksoi tukea, kannustaa ja kuskata meikäläistä.

Volunteeri-Oili opettamassa enkkukerhossa.

Nopea maasta poistuminen oli ihan oma rastinsa, jossa suomalaiset eteläisessä Afrikassa työskentelevät ihmiset tekivät kaikkensa, etten jäänyt ”jumiin” Lubangoon, kun rajat suljettiin torstain ja perjantain (19.-20.3.) välisenä yönä. Kaiken kaikkiaan lähdin Angolasta monta uutta kokemusta rikkaampana ja äärimmäisen kiitollisena tästä ajasta.”

Oili Metsänheimo, Felm volunteeri

Iloista ja siunattua kevättä! Rauhaa, terveyttä ja siunausta!

Kiitos, kun olet mukana tällä yhteisellä matkalla, tässä yhteisessä työssä Jumalan käsinä ja jalkoina maailmassa! <3

Terveisin lähettinne Teija Lievonen

Auringonkukka on yksi lempikukistani. Katso kuinka kirkkaana ja rohkeana se seisoo, vaikka taivas on tumma.

UUTISKIRJE

P.S. Juha Tapion laulun sanat rohkaiskoon meitä kaikkia:

Aina en voi tietää,
kun kulkua teen,
minne tieni vie tää.
Mut silti mä meen.

Luotan lupaukseen:
Vielä tää kirkastuu,
ja alkaa uus.

Mut joskus matka painaa,
kun kauas nää en.
Levottomuus hiipii,
etsiytyy sydämeen.

Mut levottomuudessa
mieli levollisin saa hengittää ilmaa.

Tästä kaikesta mä Sinua voin ylistää.
Oot kaikki, se riittää.
Ja kaikki mikä painaa, se pois pyyhitään.
Teit kaiken, se riittää.

Tällä kalliolla, siihen juurtuen,
haluni on olla, pois päästä en.
Tältä alustalta, vaikka myrskyt riepottaa,
ei voi irrottaa…

- Juha Tapio: Tästä kaikesta

Facebookissa Suomen lähetysseura eteläisessä Afrikassa -sivulla: https://www.facebook.com/slsetelaisesafrikas voi seurata kuulumisia tältä työalueelta – Kannattaa käydä siellä tykkäämässä ja seuraamassa!

Esittelyvideon minusta voitte käydä katsomassa YouTubessa: https://youtu.be/iNFqir92Rqg

Posti minulle kulkeutuu kirkon osoitteen kautta. Posti kulkee tosin hitaasti ja vähän epävarmasti, mutta kulkee kuitenkin (eli saan postin sitten kun saan). Osoitteeni on
Teija Lievonen (IELA, MELF)
CP 222
Lubango, Huíla
ANGOLA

Teija Lievonen
KM, käsityön ja uskonnon opettaja
- Angolassa kirkollisessa työssä kristillisen kasvatuksen alueella ja eteläisen Afrikan aluetiedottaja
- Rautavaaralaislähtöinen, mutta porvoolaistunut savolainen

Rukousaiheet
- Auta hallitsemaan corona-viruksen leviämistä Angolassa, Afrikassa, Suomessa ja koko maailmassa.
- Siunaa, anna voimia ja viisautta hoitohenkilöille kaikkialla maailmassa.
- Lohduta ja anna toivoa.
- Kiitos varjeluksesta ja terveydestä.
- Kiitos lähettävistä ja kanssarukoilevista ystävistä ja seurakunnista. Siunaa heitä!
- Johdata, Jumala, kaikessa nykyisessä ja tulevassa! Siihen saamme luottaa. Kiitos!